

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐκπορευομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς ὁδὸν προσδραμῶν εἰς καὶ γουλυπετήσας αὐτὸν ἐπηρώτα αὐτόν· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰμὴ εἷς ὁ Θεός. Τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, μὴ ἀποστερήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτόν καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἔν σε ὑστερεῖ· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν σου.

Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται!

Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· τέκνα, **πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν· εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.**

Οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

Ἐμβλέψας αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγει· **παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ' οὐ παρὰ Θεῷ· πάντα γὰρ δυνατὰ ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.**

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρὸ ἐκεῖνο, ἐνῶ ἔβγαινε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν δρόμον, ἔτρεξε κάποιος νὰ τὸν πλησιάσῃ καί, γονατιστός, τὸν ἐρωτοῦσε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Γιατὶ μὲ λὲς ἀγαθόν; Δὲν εἶναι κανεὶς ἀγαθὸς παρὰ μόνον ὁ Θεός.

Τὰς ἐντολὰς τὰ ξέρεις; Νὰ μὴ μοιχεύσης, νὰ μὴ φονεύσης, νὰ μὴ κλέψης, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσης, νὰ μὴ ἐξαπατήσης, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου».

Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον, τὸν ἀγάπησε καὶ τοῦ εἶπε, «Ἐνα σοῦ λείπει· πήγαινε, πώλησε ὅσα ἔχεις καὶ δός τα σὲ πτωχοὺς καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσης, ἀφοῦ σηκώσης τὸν σταυρὸν σου».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐκεῖνος ἔγινε σκυθρωπὸς καὶ ἔφυγε λυπημένος, διότι εἶχε πολλὰ κτήματα.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔστρεψε γύρω τὸ βλέμμα του καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του, «Πόσον δύσκολα ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν χρήματα, θὰ μποῦν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Οἱ μαθηταὶ κατεπλάγησαν μὲ τὰ λόγια του. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον καὶ τοὺς εἶπε, «Παιδιά μου, **πόσο δύσκολον εἶναι δι' ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην τους εἰς τὰ χρήματα νὰ μποῦν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ μία καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας παρὰ νὰ μπῆ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**».

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐδοκίμαζαν μεγαλύτην ἐκπληξιν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Τότε ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθῆ;».

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον καὶ λέγει, «**Διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ἀλλ' ὄχι διὰ τὸν Θεόν. Ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν**».